

затримання осіб за «гарячими слідами», а також для проведення низки інших слідчих (розшукових) дій.

Конспірація та маскування, до яких вдаються члени ОЗГ у своїй діяльності, об'єктивно призводять до необхідності використання в процесі доказування фактичних даних, отриманих під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій. В узагальненому вигляді (без урахування слідчої ситуації) найбільш ефективними з них, як з погляду отримання доказів організованості групи, так і у вирішенні інших завдань розслідування, є встановлення місце- 191 знаходження радіоелектронного засобу, аудіо-, відеоконтроль місця, обстеження публічно недоступних місць. Майже не проводять накладення арешту на кореспонденцію, що пояснюється низькими комунікативними можливостями цього каналу зв'язку, та виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності через майже повну відсутність правового регулювання, що зумовлено його оперативно-розшуковою природою.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-76>

ВІДШКОДУВАННЯ ЗАПОДІЯНИХ МАЙНОВИХ ЗБИТКІВ ЯК ПРИМУСОВИЙ ЗАХІД ВИХОВНОГО ХАРАКТЕРУ

Осипенко Руслан Іванович

кандидат юридичних наук,

*доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності та
інформаційної безпеки факультету № 3,*

*Донецький державний університет внутрішніх справ
м. Кропивницький, Україна*

Загальновизнано, що штраф є найменш репресивним видом покарання, однак має всі ознаки цього інституту: є заходом примусу, застосовується від імені держави за вироком суду виключно до особи, яка визнана винною у вчиненні кримінального правопорушення відповідно до вироку суду, а також полягає у суттєвому обмеженні майнових прав. Питання доцільності застосування цього кримінально-правового заходу як такого, що може в повній мірі виконати завдання виправлення особи залишається відкритим. Штраф як вид покарання вдало ілюструє позитивізм кримінального законодавства: виплата на користь державі стягнення, призначеного за вчинення кримінального правопорушення, здебільшого, відносно конкретних фізичних осіб

вказує на превалювання інтересів держави над суспільними цінностями, розуміння кримінального правопорушення, у першу чергу, як дестабілізуючого чинника, потенційно небезпечного для державного устрою. Водночас, саме це відрізняє штраф від такого виду примусових заходів виховного характеру, який полягає у покладенні на неповнолітнього, який досяг п'ятнадцятирічного віку і має майно, кошти або заробіток, обов'язку відшкодувати заподіяних майнових збитків.

Аналіз наведених статей дозволив підсумувати, що обставини, передбачені ст.ст. 45–46 КК України, серед іншого, передбачають підставою для звільнення відшкодування збитків або усунення заподіяної шкоди (що дублює зміст досліджуваного виду примусового заходу виховного характеру), ст.ст. 48–49 КК України – втрату суспільної небезпечності діяння або особи, яка його вчинила, що взагалі виключає доцільність застосування заходів виховного характеру, тим більше такого репресивного як досліджуваний. Звільнення від кримінальної відповідальності у зв'язку із передачею особи на поруки межує із передачею неповнолітнього під нагляд педагогічного обор удового колективу за його згодою, а також окремих громадян на їх прохання, передбачений п. 3 ч. 2 ст. 105 КК України. Отже, враховуючи те, що передбачені кримінальним законодавством види звільнення від кримінальної відповідальності надають можливість реалізувати кримінально-правові норми поза інститутами кримінальної відповідальності та покарання, без державного осуду та реалізації функції примусу, застосування примусового заходу виховного характеру, який полягає у покладенні на неповнолітнього, який досяг п'ятнадцятирічного віку і має майно, кошти або заробіток, обов'язку відшкодувати заподіяних майнових збитків під час звільнення від кримінальної відповідальності є недоцільним.

Особливості кримінально-правового регулювання надають державі можливість реалізувати владні повноваження та державні інтереси без урахування потреб сучасного суспільства. Це має наслідком: 1) поступову зміну мети кримінальної відповідальності та покарання, завуальовану під гуманізацію кримінального законодавства; 2) ідеологізацію зловживань правом від імені держави в частині звільнення від кримінальної відповідальності та покарання; збереження «сталого» форми кримінально-правового впливу на неповнолітніх осіб, що реалізується за рахунок збереження рудиментарних видів примусових заходів виховного характеру, більшість із яких обмежують права та свободи підлітків.

Таким чином, у ході дослідження встановлено необхідність диференціації заходів, викладених в ч. 2 ст. 105 КК України, які

застосовуються під час звільнення неповнолітніх осіб від кримінальної відповідальності та покарання. Визначено недоцільність, рудиментарність та невідповідність правової природи покладення на неповнолітнього, який досяг п'ятнадцятирічного віку і має майно, кошти або заробіток, обов'язку відшкодувати заподіяних майнових збитків сутності та змісту примусових заходів виховного характеру, у зв'язку із наявністю ознаки фактичного обмеження майнових прав під час застосування досліджуваного примусового заходу виховного характеру.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-77>

МЕТА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ДІЇ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ

Форосян Олександр Сергійович

*аспірант кафедри публічного
управління та адміністрування
Національної академії внутрішніх справ
м. Київ, Україна*

Адміністративно-правове регулювання діяльності Національної поліції України в умовах дії правового режиму воєнного стану, як цілісна юридична конструкція та окремий інститут права має низку обов'язкових характеристик, що перш за все визначають його сутність та зміст. Найбільш базовими структурними характеристиками зазначеного адміністративного утворення є такі компоненти, як мета, завдання та функції, що власне й визначають напрями його подальшої реалізації та втілення в життя. При цьому, кожен із зазначених термінів потребує ґрунтовної теоретико-правової характеристики та змістовного опрацювання з урахуванням позиції вчених і дослідників, що вивчали зазначений аспект і можуть надати вичерпний опис вказаних структурних елементів адміністративно-правового механізму, як цілісної юридичної категорії.

На нашу думку центральним елементом у механізмі адміністративно-правового регулювання діяльності органів державної влади загалом і Національної поліції України зокрема, є мета, котра і визначає базові основоположні вектори та надає конкретної форми чіткому результату такої діяльності, що в подальшому може знаходити